

PROP DE VOSALTRES

Valentia per donar raó de la nostra fe

Hi ha frases que golpegen molt la ment dels lectors. A la Bíblia podem trobar gran quantitat de fragments que ens fan pensar i ens compliquen la vida. Em passa sempre que llegeixo aquesta frase de sant Pere: «Disposats sempre per donar explicació a tothom que us demani una raó de la vostra esperança, però amb delicadesa i amb respecte, tenint bona consciència...» (1Pe 3,15-16)

És una obligació de tot cristià explicar el què creu i per quin motiu. No pot romandre callat si algú li pregunta per la seva fe. Sempre ha estat així, des dels consells dels primers apòstols fins a les predicacions actuals. No hi ha excepcions. És un consell que serveix per als pastors i per a tots els membres del Poble de Déu.

Coneixem persones que s'agafen molt seriosament les conseqüències de la seva fe. M'ha impressionat llegir la biografia del màrtir Francesc Castelló (1914-1936), de qui tots vosaltres heu tingut notícia i que va ser beatificat l'any 2001. És impressionant la valentia que mostra en la seva vida ordinària per respondre a qui li pregunta per la seva fe. Manifesta una absoluta coherència i no renuncia a declarar-se catòlic, seguidor de Jesucrist, sabent que això el portarà a una mort segura.

Amb aquesta actitud del jove màrtir davant la vida i per afrontar la mort ens proporciona altres motius per

continuar amb la nostra vida ordinària essent valents i autèntics cristians. No és una opció només del passat, en l'actualitat omple la vida de sentit i ens ofereix el camí de la felicitat de Jesucrist.

Vaig associar la grandesa d'aquest màrtir, paísà nostre, amb la lectura d'un petit llibre que acabava de llegir i que a la seva contraportada l'autor deia «aquest llibre és una defensa de les emocions cristianes. I es titula *Impenitent* perquè no penso demanar perdó per això». Més endavant insistia «crec en Déu, per a mi el cristianisme té sentit iestic fart que vostès, els ateu i agnòstics, es creguin més llestos que jo». Qui afirma això és un anglès, F. Spufford, pro-

fessor de literatura, intel·lectual progressista que demostra a les pàgines del seu llibre que es pot ser creient i viure al segle XXI sense aguantar que ningú li perdoni la vida.

No se m'acut utilitzar la mateixa provocació cap als altres. O demanar el compliment del mateix que els no creients exigeixen, des de determinades instàncies, de forma reiterada i de vegades, irrespectuosa. Per descomptat l'explicació raonada de la nostra fe és una obligació que hem acceptat amb llibertat i que reclamem amb coherència fins al final de la vida. Els cristians volem intentar complir, fins a l'últim accent, el manament del Senyor. I a més a més, anunciar-ho amb fortalesa i pacièn-

cia. El papa Francesc afegiria que ho féssim sempre amb alegria, mostrant la felicitat en el rostre, que a la vegada, és el reflex del nostre cor.

En aquesta societat plural conviuen diverses cosmovisions i desitgem, com a diferents, tractar i ser tractats amb respecte. Tots tenim el dret de manifestar i viure amb llibertat les nostres creences i tots podem ser objecte de preguntes o interpel·lacions. Cada persona ha de tenir i donar les seves raons, que són similars tant per a creients com per a ateu i agnòstics. Sense impositions ni coaccions per part de ningú. També sense burles ni desprecis.

En ocasions alguns cristians tenen la impressió que la seva fe és considerada, per certs sectors, com infantil, antiga o inútil per afrontar els problemes actuals. Passa el mateix quan s'esgrimeix la contraposició amb la ciència o la tècnica que, sense cap dubte, ostenta de superioritat davant de l'altra. O el que és pitjor, pensar que els mals d'aquest món són patrimoni exclusiu de les comunitats creients.

És massa fàcil i injust aquesta anàlisi. Els cristians hem tingut i tenim nombrosos exemples de valentia, autenticitat i amor sense límits als altres, moguts per la seva fe cristiana com el màrtir Francesc Castelló.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Homenatge de la Facultat de Teologia a Mn. Ramon Prat

El Dr. Ramon Prat i Pons, vicari general del Bisbat de Lleida, va estar guardonat amb la medalla de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), durant l'acte d'inauguració del curs, que va tenir lloc el passat 1 d'octubre a Barcelona.

Mn. Prat havia sol·licitat passar a professor emèrit, després de 41 anys d'exercir de professor a la FTC. Ell

ha estat un dels pioners de la teologia pastoral a les nostres esglésies particulars i continua essent el director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida-IREL.

Aquest reconeixement va coincidir amb la creació de l'Ateneu Sant Pacià, una potent institució universitària dedicada exclusivament als estudis eclesiològics i directament vin-

culada a l'Església de Barcelona i, a través d'ella, amb la resta de diòcesis que tenen seu a Catalunya.

El cardenal Giuseppe Versaldi, prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, va ser l'encarregat de signar la constitució de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, durant l'acte d'inauguració de curs de les facultats eclesiològiques.

L'Acadèmia Mariana lliura els premis dels seus «jocs florals»

El poeta de Ciudad Real, Manuel Laespada Vizcaíno, va ser el guanyador de la Flor Natural del Certamen Marià celebrat a Lleida i enguany dedicat a la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Poble de Cérvoles.

L'Acadèmia Mariana de Lleida, la finalitat de la qual és la d'honorar la Mare de Déu i aprofundir i entendre el coneixement de les seves excel·lències i glòries mitjançant la literatura i les belles arts, va celebrar el diumenge 4 d'octubre, l'acte final del Certamen Marià (literari i audiovisual), que s'ha estat celebrant des del mateix any de la fundació de l'Acadèmia, ara fa 153 anys.

Cada any el certamen es dedica a honorar una advocació diferent de Maria. Enguany va ser la imatge de la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Poble de Cérvoles, amb motiu dels 700 anys de la Carta de Poblement atorgada pel Monestir de Poblet a l'esmentada població de les Garrigues. També és habitual que l'acte s'iniciï amb el parlament del mantenidor. Enguany li va correspondre al Dr. Joan Josep Busqueta

i Riu, degà de la Facultat de Lletres de la UdL, qui va dissertar sobre Maria i el seu entorn a la Poble de Cérvoles i a Lleida.

En aquesta edició s'havien convocat nou premis per a la secció escolar (repartits en tres categories: Ed. Primària, ESO i d'estudis postobligatoris). Un premi per a una secció audiovisual, que era la primera vegada que es convocava, dos premis d'investigació i aprofundiment sobre la Mare de Déu, i tres premis de poesia dedicats a la Mare de Déu de la Jonquera, a la Mare de Déu de l'Acadèmia i, el que sempre és premiat amb la Flor Natural del Certamen, un dedicat a reflectir la vivència espiritual i amorosa que hom pot tenir de Maria.

El desenvolupament del programa va ser molt emotiu, especialment en el moment de l'entrega de guardons. Tot seguit, les autoritats de la Poble de Cérvoles i de Lleida, així com l'abat de Poblet, P. Josep Alegre; l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i el bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, van saludar els premiats i els assistents a l'acte.

Sant Llorenç presenta una guia turística, un audiovisual i estrena l'enllumenat

L'església de Sant Llorenç de Lleida presentava el 28 de setembre la nova guia turística, un extens audiovisual i el nou enllumenat led davant un gran nombre de feligresos, que omplien el temple.

L'acte va començar amb una breu presentació del llibre-guia, per part del rector de la Parròquia, Mn. Xavier Jauset. És una publicació que sintetitza i explica amb un llenguatge planer i rigorós els elements essencials d'aquesta joia patrimonial de la ciutat de Lleida. Està pensada per arribar a tots els públics, de manera que el seu contingut és entenedor, tant per a aquells que no estan familiaritzats amb els monuments, com per als visitants i turistes que tenen expectatives culturals.

Tot seguit, es va procedir a la projecció d'un fragment de l'audiovisual, que sintetitzà tot el contingut i que recull espectaculars imatges del temple, així com l'explicació de la seva història. Un dels valors afegits d'aquest és el testimoni directe de Mn. Jesús Tarragona, rector durant 20 anys de la parròquia i expert en el patrimoni cultural de tota la diòcesi.

Montserrat Macià, directora de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, va exposar en una lliçó magistral, la rellevància de Sant Llorenç per a la ciutat. Mentre explicava les parts del monument, introduí als assistents en context cultural en què s'erigí el temple, remarcant l'estima que tots els lleidatans i lleidatanes hauríem de tenir per aquesta joia arquitectònica.

Finalment, Mons. Salvador Giménez Valls va encendre l'enllumenat complet de l'església, després d'agrair a la parròquia i les institucions col·laboradores la iniciativa.

El nou sistema d'enllumenat, projectat per l'arquitecte Joan Agelet, ha suposat la incorporació de tot un nou cablejat soterrat que duu punts de llum a sendes tiges metàl·liques que, a uns 4 metres d'alçada, suporten els focus led que il·luminen les voltes, capitells, retaules, escultures i pintures de tota l'església. Tot el sistema és digital. Amb el nou sistema de llum s'aprecia a la perfecció tots els detalls de les parts més fosques del temple, oferint la possibilitat de redescobrir-lo i admirar-lo.

Lluís Casaña

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Quan he estat a les Filipines, el poble filipí em saludava dient: «Lolo Kiko» —això vol dir «avi Francesc»— «Lolo Kiko», deien! Una primera cosa és important de subratllar: és cert que la societat tendeix a descartar-nos, però el Senyor segur que no. El Senyor no ens descarta mai. Ell ens crida a seguir-lo en cada edat de la vida, i també l'ancianitat conté una gràcia i una missió, una veritable vocació del Senyor. L'ancianitat és una vocació. No és encara el moment de «llençar els remes». Benvolguts avis, benvolguts ancians. Convertim-nos també nosaltres en poetes de la pregària: acos-

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els avis (i II)

tumem-nos a cercar paraules nostres, recuperem aquelles que ens ensenya la Paraula de Déu. És un gran do per a l'Església, la pregària dels avis i dels ancians! És una riquesa! És una gran injecció de saviesa també per a tota la societat.

Nosaltres podem donar gràcies al Senyor pels béns que hem rebut, i reomplir la buidor que envolta la ingratitude. Podem intercedir per les ex-

pectatives de les noves generacions i donar dignitat a la memòria i als sacrificis de les generacions passades. Podem recordar als joves ambiciosos que una vida sense amor és una vida estèril. Podem ensenyar als joves massa enamorats d'ells mateixos que hi ha més joia a donar que a rebre.

Els avis i les àvies formen la «coral» permanent d'un gran santuari espiritual, on la pregària de súplica i el cant de lloança sostenen la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida.

(Dimecres, 11 de març de 2015.)

La CoDiAR dona les primeres passes

La creació de la Comissió Diocesana d'Accollida als Refugiats (CoDiAR) ha estat la resposta que el Bisbat de Lleida dona a la crida del Sant Pare: «Cada parròquia, cada comunitat religiosa, cada monestir, cada santuari d'Europa, que allotgi una família de refugiats.»

El 22 de setembre, va tenir lloc la primera reunió de l'Equip Permanent de la CoDiAR, format per Ezequiel Legña, representant de la Delegació Diocesana d'Immigrants; Josep Maria Rovira, representant de Justícia i Pau; el P. Toni Riera, de comunitats de Vida Consagrada; Mònica Cabezuelo, coordinadora de l'Àrea d'Evangelitació, i Mn. Carles Sanmartín, coordinador de la Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social.

Aquest Equip Permanent gestionarà la CoDiAR, que estarà formada per vuit persones més, en representació dels sis arxiprestats (zones que engloben territorialment les parròquies) i les àrees d'acció pastoral del Bisbat.

Les funcions d'aquest Equip Permanent seran recollir les directrius al voltant de la qüestió dels refugiats,

que es van donant des de les administracions públiques i les institucions d'acció social eclesials; informar i sensibilitzar els cristians de la diòcesi, entorn les causes i efectes dels moviments de refugiats, i treballar en xarxa i de manera coordinada amb les administracions i entitats social implicades.

La metodologia de treball serà mitjançant tres subcomissions ja creades: Logística, Informació-comunicació i Treball en xarxa amb administracions i entitats social lleidatanes.

Mònica Cabezuelo assumeix la funció de portaveu de la CoDiAR.

Com a primers objectius immediats, l'Equip Permanent de la Co-

DiAR s'ha proposat recollir informació actualitzada del tema dels refugiats, mitjançant la relació amb les entitats eclesials que estan en contacte amb l'Administració de l'Estat, per poder preparar correctament l'acollida futura.

Un altre objectiu és aglutinar els membres que completaran la CoDiAR i compartir amb ells la informació i la formació pertinents, per preparar correctament l'acolliment futur als refugiats.

La CoDiAR està oberta a rebre la col·laboració de qualsevol persona que se senti interpel·lada per la realitat dels refugiats, així com per a transmetre la informació de la qual vagi disposant.

Per a més informació i contacte: Seu de la CoDiAR: Bisbat de Lleida, (c/ del Bisbe, 1).

Web del bisbat: www.bisbatlleida.org.

Pàgina de Facebook: www.facebook.com/codiarlleida.

Correu electrònic: codiarlleida@gmail.com.

Telèfon: 695 807 899 (atenció de 10 a 13 i de 15 a 17 h).

REFLEXIONS

Perdonar les ofenses

Guardar un secret, perdonar una ofensa i aprofitar el temps són, segons la saviesa popular, les tres coses més difícils d'aquesta vida. Em limito a la segona. En sentit bíblic perdonar una ofensa no significa condonar-la com es condona o dispensa un deute, ni oblidar-la com s'oblida un mal tràngol; tampoc equival a deixar-la de banda o aparcar-la com es fa amb una persona o qüestió incòmoda per protegir-nos d'ella. És molt més que això. El perdó bíblic consisteix a ser capaç de mirar l'altre sense jutjar-lo negativament, sinó acollint-lo i respectant-lo tal com és. En altres paraules, perdonar és eliminar la categoria «enemic» de les nostres relacions. Si això és el perdó bíblic, el primer beneficiat no és el perdonat sinó el qui perdona. Cada vegada que perdonem una ofensa restablím amb el germà i amb el món una aliança que s'havia trencat i, com a conseqüència, el nostre cor es pacifica. Ja ho deia l'autor del llibre dels Proverbis: «Qui perdona l'ofensa cultiva l'amor» (Pr 17,9).

Dra. Núria Caldach-Benages

El Sr. Bisbe visita les Llars del Seminari

El bisbe de Lleida, Mons. Giménez, es va reunir amb bona part dels actuals voluntaris de les Llars del Seminari el 30 de setembre, en la que ha estat la seva primera visita al projecte endegat per acollir famílies en risc d'exclusió.

La trobada, que ha aplegat 17 persones, ha servit per explicar amb deteniment al nostre pastor l'evolució d'aquest projecte solidari, des del seu inici, quan el bisbe Joan Piris al desembre de 2012 va visitar una de les assemblees que la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Lleida

(PAH) realitzava en un local de la parròquia de la Magdalena, fins al dia d'avui, en què a les Llars ja hi viuen 5 famílies.

Els voluntaris i voluntàries també van poder compartir què els aporta personalment el fet de col·laborar en aquesta iniciativa. Per la seva part, el bisbe Salvador va escoltar amb atenció les explicacions, posant algunes preguntes per comprendre bé els objectius i desenvolupament del projecte. També va agrair el treball fet i va encoratjar a seguir endavant en aquesta tasca solidària.

Cal dir també que va visitar alguns dels cinc pisos, que a hores d'ara ja estan moblats i preparats per acollir, molt aviat, altres 5 famílies més. Tot plegat, amb les 5 famílies que ja hi viuen, formaran un grup de 10 famílies, a les quals es podrien afegir dues més de refugiades, en el cas que sigui necessari.

AGENDA

► Diumenge, 25 d'octubre:

—11h, Ermita de Carrassumada. Torres de Segre. Homenatge a la Pau, al monument Mai Més, que recorda les víctimes de Mauthausen.
—18 h, Santuari de Santa Teresina. Festival de Cançó i cloenda del V Congrés d'Espiritualitat.

► Dimarts, 27 d'octubre:

—16.30 h, inici del VII Campus per la Pau fins al dia 29. Xerrades i debats organitzats per Justícia i Pau i la UdL.

► Dissabte, 31 d'octubre:

—De 10 a 13 h, Curs formació de ca-tequistes a l'Acadèmia Mariana.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit.hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dimecres [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant

Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Cirilla, vg. i mr.

29. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, verge i màrtir; beat Miquel Rua, prevere salesià.

30. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi,

Rupert i Victorí, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dissabte [Rm 11,1-2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, màrtir; sant Volgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. □ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia hores: 3a setm.) [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5, 1-12a]. Tots sants.

Diuenge XXX de durant l'any

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creiem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bartimeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del profeta Jeremías (Jer 31,7-9)

Así dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

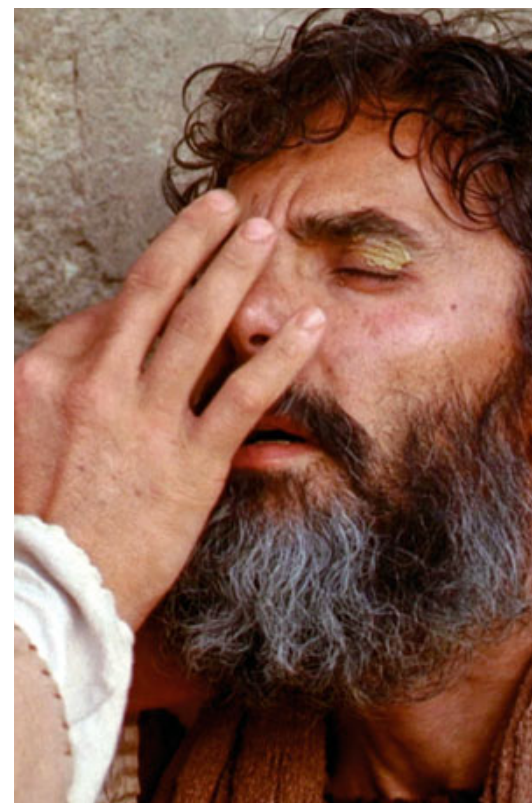
Hermanos: Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por tí?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

COMENTARI

Set passos cap a la salvació

Marc acaba la part central de l'evangeli narrant la guarició del cec Bartimeu a Jericó i marcant set passos en el procés de curació. 1. *Va sentir dir que passava Jesús:* atent al que passa al seu voltant, el cec copsa la presència del Senyor. Com Elies (1Re 19,11s) a qui Déu es fa present més en *el murmurí d'un ventijol suau* que no pas en *vent huracanat en terratrèmol* o en *foc de fets extraordinaris*. 2. *Començà a cridar:* «*Fill de David, Jesús, tingueu pietat de mi*»: Bartimeu, que ha sentit parlar dels miracles del rabí de Natzaret, sap a qui adreçar-se per obtenir la curació: la seva confiança en Jesús no és perquè sí. 3. *Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:* el cec amb seny sap de qui no convé fer cas. Cal seny per a no fer cas de segons quines veus! 4. *Jesús s'aturà i digué:* «*Crideu-lo!*»: d'entre els passos per a la guarició aquest és el central. En tot projecte d'evangelització l'element decisiu és la iniciativa compassiva de Jesús que escolta el clam dels necessitats. 5. *Van cridar el cec dient-li:* «*Coratge! Aixeca't que et crida!*»: de fet la crida li arriba al cec per aquells que el renyaven perquè callés. No importa d'on ens ve la crida a la construcció del Regne! Bartimeu, humil, es deixa ajudar. 6. *Llençà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús:* en definitiva el moment clau és el de la decisió personal d'anar cap a Jesús, sense la qual la crida del Senyor resta ineficaç. 7. *Jesús li preguntà:* «*Què vols?*». *Ell respon:* «*Rabuni, que hi vegi!*»: cal explicitar amb claredat i confiança el que volem i confiarem rebre de Jesús. I si de debò ho volem, cal esforçar-nos per fer-ho realitat.

Mn. José Luis Arín